

Sygn. akt I C 1023/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013 r. w Siedlcach sprawy

z powództwa S. H.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendzie Miejskiej Policji w S., Skarbowi Państwa - Komendzie Wojewódzkiej Policji z siedzibą w R. - Laboratorium Kryminalistyczne

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

I. zasądza od Skarbu Państwa – Komendy Miejskiej Policji w S. na rzecz S. H. kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) zł,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. odstępuje od obciążania S. H. kosztami zastępstwa procesowego należnymi na rzecz Skarbu Państwa – Komendy Miejskiej Policji w S. i Skarbu Państwa – Komendy Wojewódzkiej Policji z siedzibą w R. - Laboratorium Kryminalistyczne zastępowanych przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa oraz kosztami sądowymi należnymi na rzecz Skarbu Państwa.

I C 1023/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12.10.2010 r. S. H. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Komendę Miejską Policji w S. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia – odszkodowania za niezwrócone przez pozwanego obuwie sportowe stanowiące własność powoda, a zatrzymane jako dowód w sprawie IIK 288/05 Sądu Rejonowego w Siedlcach.

Pismem z dnia 10.02.2011r (k. 39) S. H. sprecyzował powództwo wnosząc o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 3.000 zł tytułem odszkodowania za utracone obuwie, zatrzymane przez Komendę Miejską Policji oraz 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkody moralne i materialne ponoszone w sporach toczących się z Komendą Miejską Policji w sprawie odzyskania tego obuwia.

W odpowiedzi na pozew (k. 42) Skarb Państwa reprezentowany przez Komendę Miejską Policji w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, iż powód w żaden sposób nie udokumentował wysokości poniesionej szkody. Wskazywana w pismach kwota szkody nie została potwierdzona jakimkolwiek dokumentem zakupu tego obuwia, na podstawie którego można by określić wartość utraconych butów. Również w części roszczenia dotyczącego zadośćuczynienia powód nie wykazał na czym miałyby polegać wyrządzona mu szkoda majątkowa.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2011 r Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Siedlcach jako miejscowo i rzeczowo właściwemu.

Podczas rozprawy w dniu 17 czerwca 2011 r pełnomocnik strony pozwanej przyznał, że obuwie należące do powoda zaginęło w pozwanej jednostce Skarbu Państwa.

Pismem z dnia 12.07.2011 r (k. 58 – 60) powód jako drugiego pozwanego wskazał Skarb Państwa reprezentowany przez Laboratorium (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w S.. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, iż pozwane Laboratorium w wydany przez siebie sprawozdaniu z badań traseologicznych na potrzeby sprawy karnej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Siedlcach pod sygn. akt. IIK 288/05 bezzasadnie wysnuło, iż ślady obuwia pozostawione w miejscu przestępstwa mogły pochodzić z obuwia porównawczego będącego własnością powoda. Utrata tego obuwia w następstwie zaniedbań funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji pozbawiła zatem powoda możliwości ponownego wykonania tych samych badań przez inne niezależne laboratorium. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz z tego tytułu zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł. W uzasadnieniu swego pisma powód podniósł szereg zarzutów do opinii – sprawozdania z badań i polemizował z jego treścią.

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2011 r Sąd Rejonowy w Siedlcach uznał się niewłaściwym rzeczowo i przekazał przedmiotową sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Siedlcach.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. W obszernym uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, iż w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia żądań powoda. W szczególności zdaniem pozwanego brak jest podstaw do uznania za dopuszczalne w procesie cywilnym kwestionowanie ustaleń zawartych w opinii sporządzonej dla potrzeb postępowania karnego. Brak też jest podstaw do oceny prawidłowości skazania powoda w procesie karnym przez Sąd w postępowaniu cywilnym. Zdaniem pozwanego utrata przez powoda butów sama w sobie nie spowodowała naruszenia dóbr osobistych powoda lub jego krzywdę. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda, a jednocześnie z ostrożności procesowej zakwestionował wysokość żądanych przez powoda kwot i wskazał na brak w tym zakresie jakichkolwiek dowodów uzasadniających ich wysokość żadaną w pozwie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 06.01.2005 r dla potrzeb toczącego się postępowania karnego, w którym oskarżonym był S. H. zabezpieczono jako dowód rzeczowy należące do niego obuwie sportowe z napisem A. w kolorze białe – niebieskim. Obuwie to pozostawało w depozycie Komendy Miejskiej Policji w S. i było przedmiotem wywołanej w tej sprawie opinii traseologicznej, sporządzonej w dniu 15.03.2005 r przez Laboratorium (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w S.. W opinii tej obuwie zostało opisane jako obuwie sportowe w kolorze białe – niebieskim typu Tn A. - rozmiar 42, przy czym wskazano na niewielki stopień zużycia eksploatacyjnego tych butów w dacie badania. (dokumenty znajdujące się w aktach sprawy IIK 288/05 SR w Siedlcach – protokół z zabezpieczenia obuwia, opinia traseologiczna) Wyrokiem z dnia 16.12.2008 r powód został uznany za winnego popełnienia czynów określonych w art. 279 par. 1 k.k. w zw. z art. 64 par. 1 k.k. Na skutek wniesionych apelacji wyrok ten był przedmiotem oceny przez Sąd Okręgowy w Siedlcach i został utrzymany w mocy w stosunku do powoda. (akta sprawy IIK 288/05 SR w Siedlcach)

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2010 r wydany przez Sąd Rejonowy w Siedlcach w sprawie IIK 288/05 orzeczono o zwrocie S. H. obuwia sportowego zatrzymanego w tej sprawie jako dowód rzeczowy. Postanowienie to zostało przesłane do wykonania Komendzie Miejskiej Policji w S.. Nie zostało jednak wykonane przez Komendę Miejską Policji w S., z uwagi na zaginięcie tego obuwia w depozycie K.. (pismo K. z dnia 25 sierpnia 2010 r k. 5 – 5v)

Powód o tym, iż nie odzyska zabezpieczonego obuwia dowiedział się w sierpniu 2010 r z pism Komendanta Miejskiego Policji w S. i Kierownika Sekcji Wykonawczej Sądu Rejonowego w Siedlcach (pisma k. 5 – 6)

S. H. przedmiotowe buty zakupił krótko przed zatrzymaniem go przez policję i zabezpieczeniem butów jako dowodu rzeczowego. Były to buty marki N., koloru białe – niebieskiego, miały firmowy znak i system powietrznych poduszek

w podeszwie. Buty te zostały nabyte przez powoda w Niemczech za cenę 100 euro. (wyjaśnienia S. H. k. 149- 149v, zeznanie świadka K. A. k. 246 – 246v)

Obecnie wartość tego rodzaju obuwia wynosi średnio 474 zł (średnia cena detaliczna), przy czym cena zależy od konkretnego modelu i waha się od 200 zł do 800 zł. W 2005 r tj. w dacie zabezpieczenia butów jako dowodu rzeczowego średnia cena takich butów wynosiła 438 zł. (pismo - informacja od firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. k. 271)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powoda jest uzasadnione w części. W toku przedmiotowej sprawy pozwany przyznał, iż obuwiu należące do powoda zaginęło w czasie kiedy znajdowało się w depozycie Komendy Miejskiej Policji w S., zabezpieczone jako dowód rzeczowy w sprawie. Z treści pisma Komendanta Miejskiego Policji w S. wynika natomiast, iż w toku przeprowadzonych czynności zmierzających do wyjaśnienia przyczyn zaginięcia tego obuwia ustalono, że prowadzący postępowanie karne funkcjonariusz policji dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nieodpowiednim dokumentowaniu miejsca znajdowania się dowodu rzeczowego. (k.5 – 5v)

Powyższe ustalenia jednoznacznie wskazują na to, iż na skutek niedbalstwa pracowników pozwanego powód odniósł szkodę w postaci utraty obuwia sportowego o określonej wartości majątkowej. Tym samym odpowiedzialność pozwanego w stosunku do powoda za utratę obuwia zabezpieczonego jako dowód rzeczowy wynika z treści art. 417 par. 1 k.c.

Ponieważ powód nie odzyskał utraconego obuwia tym samym odniósł szkodę w postaci równowartości tego obuwia. W toku przedmiotowej sprawy nie udało się jednoznacznie określić wartości tego obuwia. Wyjaśnienia powoda w zakresie miejsca zakupu obuwia, jego marki i przybliżonej wartości zostały potwierdzone zeznaniami świadka K. A.. Zeznania tego świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Brak jest bowiem jakichkolwiek przeciwdowodów w tym zakresie. Poza tym opis butów zawarty w aktach sprawy karnej częściowo potwierdza typ zabezpieczonego obuwia. Jak wynika z wyjaśnień powoda obuwiu to było prawie nowe, zostało zakupione niedługo przez jego zabezpieczeniem i zatrzymaniem powoda. Powyższe znalazło potwierdzenie w treści opinii traseologicznej sporządzonej dla potrzeb sprawy karnej, gdzie obuwiu zostało opisane jako obuwiu o niewielkim stopniu zużycia eksploatacyjnego. Ponieważ powód nie przedstawił dowodu zakupu tego obuwia, gdzie wskazana byłaby cena jego nabycia Sąd przy ustalaniu wartości tego obuwia posiłkował się danymi uzyskanymi od firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Jak wynika z uzyskanej informacji obecnie wartość tego rodzaju obuwia wynosi średnio 474 zł (średnia cena detaliczna), przy czym cena zależy od konkretnego modelu i waha się od 200 zł do 800 zł. W 2005 r tj. w dacie zabezpieczenia butów jako dowodu rzeczowego średnia cena takich butów wynosiła 438 zł. Ponieważ obuwiu było jedynie w niewielkim stopniu zużyte w chwili zabezpieczenia, a przez czas znajdowania się w depozycie teoretycznie stan tego obuwia nie powinien ulec uszkodzeniu, zasadnym było przyjęcie wartości nowego obuwia przy ustalaniu wysokości poniesionej przez powoda szkody. Sąd przyjął zatem średnią cenę wskazaną przez ww. firmę jako odpowiadającą wartości utraconych przez powoda butów i po zaokrągleniu tej kwoty zasądził na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 480 zł. W tym miejscu wskazać należy, iż obecnie obuwiu tego typu jak wskazywał powód jest dostępne na terenie kraju i nie ma potrzeby wyjeżdżać z Polski tylko po to, aby dokonać zakupu tego obuwia. Poza tym obuwiu to jest również dostępne w sklepach internetowych, co również ułatwia jego zakup. Brak jest w ocenie Sądu podstaw do zasądzenia w ramach odszkodowania na rzecz powoda także kosztów podróży do Niemiec po zakup tego samego rodzaju butów.

Ponieważ powód nie zgłosił żądania w zakresie ewentualnych odsetek od zasądzonej kwoty Sad w wyroku nie orzekał w tym przedmiocie.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa w pozostałej części. W szczególności powód nie wykazał w toku procesu jakiego rodzaju jego dobra osobiste zostały naruszone na skutek zawinionej działalności pozwanego w zakresie utraty obuwia. Niewątpliwie rzeczy zabezpieczone jako dowód rzeczowy i znajdujące się w depozycie policji nie powinny ginąć, zwłaszcza gdy są to rzeczy wartościowe. Utrata takich rzeczy teoretycznie znajdujących się w bezpiecznym miejscu może być irytująca dla poszkodowanego i powodować u niego negatywne

emocje, jednak w ocenie Sądu nie może to skutkować przyznaniem zadośćuczynienia, zwłaszcza w żądanej przez powoda kwocie. Wyrównanie szkody materialnej w przedmiotowej sprawie uznać należy za wystraszające. Powód nie wykazał bowiem w toku procesu rozmiaru krzywdy niematerialnej jaką miałby odnieść na skutek utraty tego obuwia. Nie można także zgodzić się z powodem, iż utrata tego obuwia zamyka mu drogę do wywołania kolejnej opinii traseologicznej w postępowaniu karnym, co ma bezpośredni wpływ na skazanie go w tym procesie i w konsekwencji powoduje u niego naruszenie dóbr osobistych i powstanie krzywdy niemajątkowej. Postępowanie karne w stosunku do powoda prawomocnie zakończyło się w czerwcu 2009 r. O tym, że obuwie zaginęło powód dowiedział się już po prawomocnym skazaniu go przez Sąd za popełnienie określonego czynu karalnego. Tym samym nie można uznać, aby utrata obuwia w jakikolwiek sposób wiązała się z wydanym wyrokiem karnym. Zwłaszcza, iż w dacie wydawania opinii traseologicznej obuwie było w dyspozycji biegłych, a powód uczestnicząc w postępowaniu karnym mógł kwestionować tę opinię i zgłaszać inne dowody. Poza tym Sąd w przedmiotowej sprawie nie może dokonywać analizy i oceny materiału dowodowego stanowiącego podstawę wydania prawomocnego wyroku w postępowaniu karnym. Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do podejmowania takich działań. Nie można także uznać, aby wydanie prawomocnego wyroku skazującego powoda było działaniem bezprawnym skutkującym naruszeniem jego dóbr osobistych.

Ponieważ wszystkie swoje krzywdy niemajątkowe powód wiąże z utratą obuwia nie można uznać, aby roszczenia powoda uległy przedawnieniu. Decyzja o zwrocie tego obuwia powodowi została wydana przez Sąd w dniu 13 kwietnia 2010 r, a o tym, iż obuwie zaginęło powód dowiedział się z pisma Komendanta Miejskiego Policji w S. z dnia 25 sierpnia 2010 r. Pozew do Sądu został przez powoda złożony w dniu 12 października 2010 r. (data stempla pocztowego) Tym samym nie można uznać za uzasadnione twierdzeń pozwanego, iż roszczenia powoda uległy przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd orzekł jak w wyroku. Z uwagi na brak danych dotyczących obecnej sytuacji materialnej powoda oraz fakt, iż kilka miesięcy przed wydaniem wyroku (lipiec 2013 r) powód został zwolniony z zakładu karnego Sąd uznał, iż zasadnym będzie odstąpienie od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi oraz kosztami zastępstwa procesowego należnymi na rzecz Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Jak wynika bowiem z oświadczenia majątkowego powoda nie ma on żadnego majątku, posiada natomiast orzeczony obowiązek alimentacyjny, z którego zadłużenie na chwilę wniesienia pozwu wynosiło 25.000 zł, ma również orzeczone grzywny w kwocie 25.000 zł. W czasie pobytu w zakładzie karnym powód nie był zatrudniony i nie osiągał dochodów. W świetle tych ustaleń powyższe rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu uznać należy za uzasadnione.